

ПОСЛЕДНОТО ДЖУДЖЕ

По Елена Билбия

Сега, когато годинитѣ посипватъ съ снѣгъ коситѣ ми, азъ обичамъ да си спомнямъ за онова златно време, когато бѣхъ малъкъ. Тогава, безгриженъ, тичахъ по ливадитѣ, гонѣхъ палавитѣ скакалци, ловѣхъ пеперуди и кичехъ коситѣ си съ вѣнчета отъ пѣстри полски цвѣтя. А когато вечерята се спускаше надъ земята, а слънцето изпращаше последенъ поздравъ на тревитѣ, азъ се връщахъ уморенъ и щастливъ въ къщи, сѣдахъ до топлия скутъ на мама и тя ме приспиваше съ чуднитѣ си приказки. Вънъ, на двора, пѣха щурцитѣ, звездицитѣ трептѣха на небето, а луната плуваше на сребърната си ладия. Колко хубаво и весело бѣ всичко тогава! Птичкитѣ ме пробуждаха съ пѣсенята си, а подранилото утро ми се усмихваше презъ прозореца. . .

Всѣко лѣто тогава отивахме на гости на чичо въ Балкана. Събирахме се много деца и по цѣль день скитахме изъ гората. Гонѣхме по дърветата хитритѣ катерички, берѣхме ягоди, късехме цвѣтя и спирахме да починемъ край бистри бисерни изворчета.

Веднажъ, когато пакъ бѣхме излѣзли на разходка, азъ се изгубихъ изъ гората. И уморенъ седнахъ на една полянка, цѣла потънала въ цвѣтя, да си почина. Славеитѣ пѣха въ клонитѣ на вѣковнитѣ дървета, безгрижно свирѣха щурцитѣ, весело журтѣха буболечкитѣ и златнитѣ брѣмбарчета, сладко миришеха горскитѣ нарциси и перуники. Слънцето протѣгаше златнитѣ си рѣще презъ клонитѣ и ме милваше по странитѣ, а по синьото небе плуваха две бѣли облачета. Легнахъ на зелената миризлива трева и затворихъ очи. И изведнажъ чухъ единъ сребѣренъ гласъ:

— Добъръ день, сестрице перунико!

— О, ти ли си, нарцисе! Какъ не те видѣхъ до сега, мой малки горски приятелю? Тая заранъ, когато твоя братъ разливаше последния си миризъ, ти още бѣше въ зелени полени. А гледай сега какъвъ хубавецъ си израсналъ!

— Бързахъ да цѣфна, перунико, — зашепна бѣлиятъ нар-